

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: هندة الشناوی
برگردان از: حمید بهشتی
۳۰ جنوری ۲۰۱۶

گزارش از القصرین در تونس: کسی قادر نیست خشم گرسنگی را آرام سازد

«انقلاب جوانان را بزرگسالان تصاحب کردند» این جمله بر روی صفحه کاغذی است که مرد جوانی در میان صدها دانشگاه رفته بی کار از اهال قصرین بر پلاکارتی در دست دارد. روز چهارشنبه، ۲۰ جنوری ۲۰۱۶ است، ۴ روز پس از مرگ رضا یحیوی، «شهید بی کاری». قریب به ۱۵۰۰ تن در باغ فرمانداری پس از مرگ رضا یحیوی یکصدا فریاد می زنند: «کار، آزادی، کرامت انسانی!» این وضع، اتمسفر دسمبر ۲۰۱۰ را با خاطر انسان می آورد که جوانان قصرین با عزم راسخ و شهادت خویش آتش قیام را برپا ساختند.

ویدیو

<https://www.youtube.com/embed/Xotbf4NhqT0?feature>

بست نشینی جوانان بیکار قصرین علی رغم فشار پولیس در صحن باغ فرمانداری ادامه دارد. صبح چهارشنبه صدها جوان هنوز آنجا را قرق کرده اند. وحیده زیدی از اهالی فوسانه در نهم اپریل تحصیلات خویش در دانشکده روانشناسی دانشگاه تونس را به پایان رسانده است. به دنبال ۶ سال کار ناجور در یک کال سنتر. وی به امید به دست

آوردن کار مناسبی به موطن خویش بازگشت نموده و اکنون بر پله های ساختمان فرمانداری که فرماندار و کارمندان آنجا را ترک کرده اند پای بر زمین می کوبد:

«ما از حق خود نخواهیم گذشت! مسؤولانی که با قول هایتان ما را اغوا می کنید! دیگر بس است! مسؤولانی که خود را به ناشنوایی می زنید! دیگر بس است! ما باید با همبستگی و مصممانه در اینجا بمانیم تا آنها گوش دهند که ما چه می گوئیم».

قصرین: شعارهای جوانان انقلابی بست نشین به خاطر کار

و به تفسیر کنایه آمیز وجدی خادراوی ۳۰ ساله که تحصیلاتش را به اتمام نرسانده و از زمان انقلاب بی کار است «در حالی که ما می کوشیم تا اعتراضاتمان به گوششان برسد فرماندار پشت نیروهای نظامی مخفی گشته است، در پشت پولیس آهنی که دیوار آپارتهایی را به وجود آورده است». وی می گوید: «ما این دیوار را خواهیم شکست. ما درهای آنها را از جا خواهیم کند و کلیدهای آن را به دست خواهیم آورد. مبارزه ما دیگر فقط علیه فرمانداری که مسؤول مرگ رضا یحیوی و نیز مسؤول فقر ماست نخواهد بود، بلکه علیه دولت مرکزی که مسؤول به فقر کشاندن دائم منطقه می باشد».

او اشاره می کند به این که تبعیض در قبال اهالی ونسبت به منطقه ناشی از قانون اساسی بوده، دولت در برنامه کاری اش بدان بی اعتناء می باشد. مرد جوان مزبور که در میان همفکرانش صحبت می کند، می گوید: «بست نشینی ما فقط مربوط به بیکاران نیست، بلکه به تمامی منطقه و سراسر کشور مربوط است. ما خواهان اصلاحات مشخص اقتصادی، سیاسی جدید برای توسعه و شفافیت بی درنگ در باره فساد و ارتشاء می باشیم».

شب قبل دو تن از جوانان کوشیدند با پائین پریدن از سقف فرمانداری خودکشی کنند. به سخن **یمینه فرشیچی** ۲۹ ساله که جواز کارش از سال ۲۰۱۲ می باشد «ما به کلی یگه خورده و در عین حال خشمناک شدیم. زیرا مأموران امنیتی اصلاً جنب نخوردند تا آن دو تن را از خطر مرگ نجات دهند و بلافاصله در پی آن به سوی ما بمب اشک آور شلیک کرده و با باتوم ما را به زیر کتک گرفتند تا بست نشینی را متلاشی سازند».

یمینه به همراه ۵ تن دیگر سه شنبه شب خلاف مقررات ممنوعیت تردد و فشار پولیس عمل نموده، در بست نشینی مشارکت جستند. و رفیق **رزقویی** ۳۴ ساله که یکی از شرکت کنندگان بست نشینی و فارغ التحصیل زبان فرانسوی

است ادامه می دهد: «ما به غیبت حکومت در ۵ سال گذشته معترضیم و تا زمانی که با تصمیم سیاسی مشخصی در جهت پایان دادن به فساد، رانت خواری و ناتوانی از جانب مسؤلان منطقه مواجه نگردیم اینجا را ترک نخواهیم کرد.»

قصرین – بست نشینی زنان جوان انقلابی

سازمان امنیت در وسط بست نشینان اقدام به تشکیل جلسه ای می کند. و جدی توضیح می دهد: «ما می کوشیم کار خود را برای انتقال بست نشینی به داخل ساختمان سازماندهی کنیم. مقامات مسؤل در رسانه ها اعلام می کنند که آشوبگران در میان ما رخنه کرده اند. اما به هیچ وجه چنین نیست. این تظاهرات ها کاملاً مسالمت آمیز می باشند. بست نشینی را بی کارها و خانواده هایشان سازماندهی کرده و ما به درستی می دانیم که چه کسی در اینجا از ۲۰۱۱ همواره آشوب به پا کرده است.»

در وسط شهر اهالی محله شهدای النور و الظهور همچنان خیابان را قرق کرده اند. جوان ترین آنها زمین زیر پایش را با سنگ چین و لاستیک سوخته مرزبندی می کنند. نگرانی حاکم است. ظاهراً انتظار خشونت و جنگ خیابانی تازه ای می رود. ماشین های پولیس با سرعت تمام عبور می کنند. جمعیت معترضان به چهار راه اصلی محله النور می رود. یکی از جوانان محله به اعتراض اعلام می کند: «هیچ کس نمی تواند خشم گرسنگی را آرام کند. دیگر زمان مطیع بودن گذشته است. ما از پولیس ترسی نداریم.» و ادامه می دهد: «ما فقط به دفع حمله پولیس اقدام می کنیم. زیرا رضا

یحیوی بی جهت جان نداده است. ما جای او را پر می کنیم.»

در فاصله ۳۰۰ کیلومتری «اقدامات فوری» گرخ کننده از جانب تونس خشم فراموش شده اهالی قصرین را بر می انگیزد. «آزاد ساختن اولین فرستادگان کافی نخواهد بود و ملاقات میان فرماندار و نمایندگان محلی در پشت درهای بسته هیچ فایده ای ندارد. تزیقات مالی و سایر سرمایه گذاری های سرهم بندی شده، بدون اصلاحات مشخص و بدون برنامه واقعی توسعه اثری ندارد. ما خواهان دولتمردانی هستیم که دارای فکر باشند و در جست و جوی راه های حل واقعی.» این ها سخنان **سامی مناصری** است که در جنوری ۲۰۱۱ نیز در بستن خیابان ها شرکت داشت.

تصاویر: ربیع قرصلی، نواة

ویدیو: محمد علی منسلی، نواة

برگرفته از تلاکسکالا، ۲۶ جنوری ۲۰۱۶

<http://www.tlaxcala-int.org/article.asp?reference=17115>